

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
---	--

Talmud Navigator											
א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מאן דאמר										בבא קמא-החובל	
מימרא											
מ"ט דר' יהודה?											פז.
גמר ענינך ענינך מעדים זוממין, מה התם סומין לא, אף הכא סומין לא.										◇	פז.
מחייבי גליות										◇	פז.
(במדבר ל"ה) בלא ראות - פרט לסומא, דברי ר' יהודה										◇	פז.
לרבות את הסומא.										◇	פז.
מ"ט דר' יהודה?											פז.
(דברים י"ט) ואשר יבא את רעהו ביער לחטוב עצים ואפי' סומא, כתב רחמנא בלא ראות למעוטי.										◇	פז.
ור' מאיר?											פז.
כתב רחמנא בלא ראות למעוטי, וכתב רחמנא (דברים י"ט) בבלי דעת למעוטי, הוי מיעוט אחר מיעוט, ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות.										◇	פז.
ור' יהודה?											פז.
ההוא בבלי דעת - פרט למתכוין הוא דאמא.										◇	פז.
חייבי מיתות ב"ד, אתיא רוצח רוצח מחייבי גליות.										◇	פז.
חייבי מלקיות, אתיא רשע רשע מחייבי מיתות בית דין.										◇	פז.
סומא אין לו בושת, וכן היה רבי יהודה פטור מכל דינים שבתורה.										◇	פז.
מ"ט דרבי יהודה?											פז.
אמר קרא: (במדבר ל"ה) ושפטו העדה בין המכה ובין גואל הדם על המשפטים האלה, כל שישנו במכה ובגואל הדם ישנו במשפטים, כל שאינו במכה ובגואל הדם אינו במשפטים.										◇	פז.
סומא אין לו בושת, וכן היה רבי יהודה פטור מכל מצות האמורות בתורה.										◇	פז.
מאי טעמא דר' יהודה? אמר קרא: (דברים ו') ואלה המצות החקים והמשפטים, כל שישנו במשפטים ישנו במצות וחקים, וכל שאינו במשפטים אינו במצות וחקים.										◇	פז.
מריש הוה אמינא: מאן דאמר הלכה כר' יהודה, דאמר: סומא פטור מן המצות, קא עבדינא יומא טבא לרבנן, מ"ט? דלא מפקדינא וקא עבדינא מצות, והשתא דשמעית להא דר' חנינא										◇	פז.
גדול המצווה ועושה ממי שאינו מצווה ועושה										◇	פז.
מאן דאמר לי אין הלכה כרבי יהודה, עבדינא יומא טבא לרבנן, מ"ט? דכי מפקדינא אית לי אגרא טפי.										◇	פז.
זה חומר באדם מבשור, שהאדם משלם נזק, צער, ריפוי, שבת ובושת, ומשלם דמי ולדות, ושור - אינו משלם אלא נזק, ופטור מדמי ולדות.										■	פז.
המכה את אביו ואת אמו ולא עשה בהן חבורה, וחובל בחבירו ביום הכפורים - חייב בכולן.										■	פז.
החובל בעבד עברי - חייב בכולן, חוץ מן השבת בזמן שהוא שלו.										■	פז.
החובל בעבד כנעני של אחרים - חייב בכולן										■	פז.
אין לעבדים בושת.										■	פז.
חש"ו פגיעתן רעה, החובל בהן - חייב, והם שחבלו באחרים - פטורין.										■	פז.
העבד והאשה פגיעתן רעה, החובל בהם - חייב, והם שחבלו באחרים - פטורין, אבל משלמין לאחר זמן נתגרשה האשה, נשתחרר העבד - חייבין לשלם.										■	פז.
המכה אביו ואמו ועשה בהן חבורה, והחובל בחבירו בשבת - פטור מכולן, מפני שהוא נדון בנפשו.										■	פז.
והחובל בעבד כנעני שלו - פטור מכולן.										■	פז.
החובל בכת טענה של אחרים, חבלה למי? מי אמרינן: כיון דאקני ליה רחמנא שבת נעורים לאב, חבלה נמי דאבוה הוי, מאי טעמא? דהא אפחתה מכספה, או דילמא שבת נעורים הוא דאקני ליה רחמנא, דאי בעי לממסר לה למוכה שחין מצי מסר, אבל חבלה, כיון דאי בעי מתחבל בה לא מצי חביל, לא קנייה ליה רחמנא?										◇	פז.

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-קידמת-קודמת O מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	---

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										פז:
מאן דאמר	בבא קמא-החובל											
לא זכתה התורה לאב אלא שבה נעורים בלבד.	אמר ליה: [רב]								!	◊	פז:	
החובל בעבד עברי - חייב בכולן, חוץ מן השבת בזמן שהוא שלן	איתיביה:							ג		◊	פז:	
מודה רב בשבת, דמעשה ידיה עד שעת בגרות דאביו.	אביי:								!	◊	פז:	
החובל בבנו גדול - יתן לו מיד, בבנו קטן - יעשה לו סגולה. החובל בבתו קטנה - פטור, ולא עוד, אלא אחרים שחבלו בה - חייבין ליתן לאביה	איתיביה:							ג		◊	פז:	
ה"נ בשבת.									!	◊	פז:	
ובבנו גדול - יתן לו מיד.										<	פז:	
החובל בבניו ובבנותיו של אחרים, גדולים - יתן להם מיד, קטנים - יעשה להם סגולה, בבניו ובבנותיו שלו - פטור	ורמינהו:							ג		◊	פז:	
לא קשיא: כאן כשסמוכים על שלחנו, כאן כשאין סמוכין על שלחנו.	אמרי:								!	◊	פז:	
במאי אוקימתא לקמייתא? בשאין סמוכין על שלחנו, אי הכי, אימא סיפא:								ג			פז:	
החובל בבתו הקטנה - פטור, ולא עוד, אלא אחרים שחבלו בה - חייבין ליתן לאביה	[סיפא]							ג		◊	פז:	
לדידה בעי למיתב לה, דבעיא מזוני ואפי' למ"ד: יכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואיני זנך, הני מילי בעבד כנעני, דאמר ליה: עביד עבידתא כולי יומא ולאורתא זיל סחר ואכול, אבל עבד עברי, דכתיב: (דברים ט"ו) כי טוב לו עמך, עמך במאכל, עמך במשתה - לא, כל שכן בתן								ג			פז:	
לא נצרכה אלא להעדפה	כדאמר רבא בריה דרב עולא:								!	■	◊	פז:
ה"נ לא נצרכה אלא להעדפה.									!			פז:
במאי אוקימתא לבתרייתא? בסמוכין על שלחנו, גדולים - יתן להם מיד, קטנים - יעשה להם סגולה, אמאי? לאביהם בעי למיתב								ג		◊	פז:	
כי קא קפיד - במידי דקא חסר, במידי דאתא מעלמא לא קפיד.	אמרי:								!	◊	פז:	
והא מצינא דמעלמא קאתי להו וקא קפיד								ג		◊	פז:	
רווחא דקאתי להו מעלמא ולית להו צערא דגופייהו בגווה - קפיד, אבל חבלה דאית להו צערא דגופייהו ומעלמא קאתי להו - לא קפיד.	אמרי:								!	◊	פז:	
והא התם דאית לה צערא דגופא ומעלמא קאתי לה, וקא קפיד								ג			פז:	
ולא עוד, אלא אחרים שחבלו בה - חייבין ליתן לאביה	דקתני:							ג	■	◊	פז:	
התם דגברא קפדנא הוא, דהא אין סמוכין על שלחנו, אפילו במידי דאתי להו מעלמא קפיד, הכא דלאו גברא קפדנא הוא, דהא סמוכין על שלחנו, כי קא קפיד - במידי דקא חסר ליה, במידי דאתי להו מעלמא לא קפיד.	אמרי:								!	◊	פז:	
מאי סגולה?								^		◊	פז:	
ספר תורה	רב חסדא:								!	◊	פז:	
דיקלא דאכיל מיניה תמרי.	רבה בר רב הונא:								!	◊	פז:	
לא זכתה תורה לאב אלא שבה נעורים בלבד	וכן אמר ריש לקיש:									◊	פז:	
אפילו פציעה.	רבי יוחנן:									◊	פז:	
פציעה ס"ד? אפילו רבי אלעזר לא קמיבעיא ליה אלא חבלה, דאפחתה מכספה, אבל פציעה דלא אפחתה מכספה לא קמיבעיא ליה								ג			פז:	